

SIMON TOLKIEN

Война и мир

≡ KNIHA ZLIN

THRILL

SIMON
TOLKIEN

Rozkazy z Berlina

SIMON TOLKIEN

THE
HOBBIT
&
THE
LORD OF THE RINGS

Copyright © Simon Tolkien, 2012
Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd.
Translation © Irena Steinerová, 2016

ISBN 978-80-7473-482-3 (PDF)

Mému otci a mému synovi

Poděkování

Rád bych poděkoval následujícím lidem, kteří mi pomáhali při psaní a publikování této knihy – Davidu Brawnovi, Johnu Garthovi, Gině Roznerové, Natashe Hughesové, Andymu Phippsovi, Kevinu Sweeneymu, Sarah Melnykové, Soně Vogelové, Marly Rusoffové, Michaelu Radulescuovi, Dannymu Barorovi, Heather Baror-Shapirové, Lizzy Kremerové, Kathleen Zrelakové, Lynn Goldbergové, Marku Kryzanovi, Marku Steinbergovi, Toddu Hoffmanovi a Tomu Johnsonovi.

Mám štěstí na vynikající redaktory – rady a doporučení Petera Wolvertona a jeho kolegyně Anne Benssonové mému rukopisu značně prospěly. Cení si také pomoci všech, kdo se mé knize věnovali v nakladatelstvích St. Martin's, HarperCollins UK a Michel Lafon.

Moje manželka Tracy Tolkienová mi byla neochvějnou oporou i zkušebním čtenářem pro řadu mých nápadů, dobrých i těch horších. Tracy a naše dvě úžasné děti, Nicholas a Anna, trpělivě snášely mé časté epizody duchanepřítomnosti a po celou dobu mě neúnavně povzbuzovaly.

Simon Tolkien
Santa Barbara, Kalifornie
červen 2012

Září 1940
Na vysokých místech

I

Reinhard Heydrich, velitel gestapa a zpravodajské služby SS Sicherheitsdienst, stál stranou, pár metrů od skupiny generálů a admirálů shromážděných kolem Adolfa Hitlera. Vůdce, v brýlích téměř k nepoznání, hleděl na velkou mapu Evropy rozloženou na širokém dubovém stole, který kvůli této schůzce přesunuli do prostřed hlavního sálu Hitlerovy rezidence Berghof vysoko v Bavorských Alpách. Vojenští velitelé jeden po druhém informovali svého nejvyššího vůdce o stadiu příprav operace Seelöwe neboli Lvoun, což byl krycí název pro invazi do Anglie. Podle harmonogramu schváleného na předchozích poradách, které se toho léta konaly buď zde, nebo v říšském kancléřství v Berlíně, měla být zahájena co nevidět.

Ostré sluneční paprsky pozdního léta, pronikající dovnitř panoramatickým oknem na konci sálu, ozařovaly skupinku kolem stolu, ale Heydricha ponechávaly ukrytého ve stínu. Zatím nebyl vyzván, aby promluvil, a věděl, že dokud se bude schůzka zabývat výhradně otázkami strategie nadcházející invaze, pravděpodobně k tomu ani nedojde. Nebyl tu jako voják, ale měl na starost plánování a organizaci opatření, která se budou

muset podniknout proti odbojovým skupinám a dalším nežádoucím živlům, jakmile se pancéřové divize zmocní vlády nad Londýnem. Měl už vytipovaného náležitě tvrdého velitele SS, který převezme velení nad šesti speciálními likvidačními jednotkami Einsatzgruppen a provede první vlnu zatýkání a deportací. Zvláštní seznam vysoce postavených cílových osob, sestavený na Heydrichův rozkaz, obsahoval 2820 jmen, Winstonem Churchillem počínaje a Noëlem Cowardem a H. G. Wellsem konče.

Tohle byla vojenská porada, takže kromě Heydricha, vůdce a Hermanna Göringa – který zde byl z titulu své funkce vrchního velitele luftwaffe – se jí neúčastnili žádní jiní členové strany. Heydrich zkřivil úzký horní ret v typickém opovržlivém úšklebku a sledoval, jak se odvíjí debata. Nesnášel tyhle armádní papaláše se zlatými prýmky, chrastící metály, a tušil, že ani vůdce je nemá rád. Byli to kariéristé, kteří v meziválečných letech šplhali po služebním žebříčku, na konci každého měsíce si vyzvedli státem garantovaný žold, hráli si v kasárnách na válku a připíjeli si na císaře, zatímco pravověrní národní socialisté jako Heydrich bojovali za vůdce v ulicích, připravení položit život za věc, v níž všichni věřili.

Heydrichova antipatie však měla ještě další příčinu. I on kdysi býval důstojník s dobrými vyhlídkami, kadet na křižníku *Schleswig-Holstein*, dokud ho v roce 1931 s okamžitou platností nepropustili z důvodu nedůstojného chování. Ukázalo se totiž, že dívka, kterou odmítl kvůli jiné známosti, byla dcera loďaře a stěžovala si tatínkovi. Heydrich za to tvrdě zaplatil. Admirál Raeder ho jediným škrtem pera připravil o čest: tentýž Raeder, který teď stál deset kroků od něj a informoval Hitlera o přípravách námořní invaze. Pokaždé, když Heydrich admirála viděl, ucítil, jak ho hluboko uvnitř

pálí ta křivda a ponížení, jako hnisající rána, která se nikdy nezahojí. Byl pevně rozhodnutý si to s Raederem vyřídit, ale ne hned. Ještě nenastal ten pravý čas. Heydrich uměl čekat. Jak říkají Angličané, pomsta chutná nejlépe za studena.

Heydrich nepochyboval, že si na to Raeder pamatuje. A nejen to – byl si jistý, že admirál dnes svého rozhodnutí hořce lituje. Nejspíš ho to v noci budívá ze spánku. Všichni v místnosti věděli, jakou má Heydrich pověst. Neušlo mu, jak si od něj všichni drželi odstup, když sem přišli poprvé, a jak na něj vrhali kradmé pohledy, zatímco před začátkem porady bloumali po hale a usrkávali kávu z delikátních šálků z drážďanského porcelánu z osmnáctého století, dokud s úderem druhé nevešel postranními dveřmi Hitler a všichni neztuhli v pozoru s napřaženou pravicí.

Heydrich věděl, jak mu tihle mocní a vlivní muži za jeho zády přezdívali – „blondatá bestie“, „kat“, „muž se železným srdcem“. Věděl, jak moc se ho bojí, a také měli proč. V Berlíně na velitelství gestapa, pěkně pod zámkem, měl na každého z nich tlustý fascikl, kde byla zaznamenána každičká podrobnost z jejich soukromého života. Na kompletizaci tohoto neustále se rozšiřujícího archivu s barevně rozlišenými kartotéčnými lístky opatřenými křížovými odkazy devět let neúnavně pracoval.

Některé z nich dokonce nalákal do luxusního nevěstince, který zřídil na Giesebrechtstrasse a vybavil jednostranně průhlednými zrcadly a skrytými mikrofony zabudovanými ve zdech. Kdykoli by se mu zachtělo, mohl by mít během chvíle na stole fotografie a místopřísežná prohlášení, dopisy, a dokonce přepisy magnetofonových nahrávek, na nichž tito hlavouni vyzrazují svá nejspínavější tajemství holkám, které Heydrich na tento úkol speciálně najal. Fakta či klam, pravda nebo

lež – to mu bylo jedno, pokud mohl ty informace využít k ovládnutí lidí a jakýmikoli dostupnými prostředky je přinutit, aby se podřídili jeho a vůdcově vůli.

Heydrich se usmál při pomyslení, že stačí jediné slůvko pošeptané Hitlerovi do ucha a ti nejvyšší a nejmocnější z těchto nabubřelých velitelů v nablýskaných uniformách se mohou rázem ocitnout na všech čtyřech na studené zemi, nazí a připoutaní k vlhké betonové zdi v suterénní cele umístěné přímo pod jeho kanceláří na Prinz-Albrecht-Strasse 8. Bavila ho představa, jak se jeho oběti krčí a řvou takový kousek od místa, kde on sedí za skvostným mahagonovým stolem z devatenáctého století a z protější zdi s dubovým obložením na něj ze zarámované fotografie shlíží vůdce. Dodával mu inspiraci pokaždé, když zvedl zrak od haldy dokumentů, které musel každý den vyřizovat.

Už od samého počátku, hned po vstupu do strany v roce 1931, pocítoval Heydrich s Hitlerem jakousi spřízněnost, jakou nikdy předtím ani potom s nikým jiným nezažil. V posledních letech vycítil, že i vůdce má podobné pocity. Jednou, mezi čtyřma očima ve vůdcově bytě v horním patře říšského kancléřství v Berlíně, kam před dvěma lety přišel Heydrich Hitlera informovat o důsledcích Křišťálové noci, pozvedl vůdce ruku, aby si zjednal ticho, a pohlédl Heydrichovi do očí. Trvalo to jen pár okamžiků, ale Heydrich měl pocit, jako by se vrátil do kostela v Halle, kde vyrůstal, a katolický kněz mu hleděl až do hloubi duše. Jako dítě se zahanbeně odvrátil, ale teď, jako dospělý muž, Hitlerův pohled opětoval a cítil, že mu vůdce vidí až do žaludku, obrací ho naruby a hledá pravdu o tom, jaký doopravdy je. Nakonec Hitler přikývl, jako by byl spokojený s tím, co zjistil.

„My dva se spolu dostaneme daleko,“ prohlásil vůdce – Heydrich si jeho slova přesně pamatoval –, „proto-

že vy jste naprosto oddaný věci a protože stejně jako já máte vůli. Vůle je všechno, Reinharde. To vy víte, že?“

Pak pokračovali v rozhovoru o zatýkání, tiskových prohlášeních a dalších administrativních opatřeních proti té židovské pakáži, ale ten zlomový okamžik se Heydrichovi pevně vryl do paměti. Nikomu to nikdy nepřiznal, ale tajně se považoval za Hitlerova pokračovatele a třetí říši, obrovskou a rasově čistou, bral jako své osobní dědictví.

Poslední dobou se na schůzky s Hitlerem těšil skoro jako milenec na příští dostaveníčko, a když byl ve vůdcově přítomnosti, dychtivě ho pozoroval, jako by si každý obraz svého pána zakládal do kartotéky v mozku a pečlivě jej archivoval k dalšímu prozkoumání, až bude sám zpátky v Berlíně. Hitler měl v sobě sílu a jistotu, která Heydricha přitahovala jako magnet. Bylo tomu tak už od samého počátku, dokonce ještě dobách, kdy stoupců národního socialismu byla jen hrstka, scházeli se hluboko v noci v zakouřených pivnicích, osnovali spiknutí a snili o nemožném – Heydrich už tenkrát věděl, že Hitler je ten, kdo by to nemožné mohl uskutečnit.

Dnes se však vůdce z nějakého důvodu nezdál ve své kůži. Byl nezvykle tichý a debatu mezi veliteli wehrmachtu nijak neusměrňoval. Jeden hot a druhý čehý, výčitka střídala námitku a diskuse byla každou minutou vášnivější. Zdálo se, jako by si vůdce nevěděl rady, nebyl si jistý svým dalším krokem. Heydrich měl pocit, jako by se ocitl uprostřed bouře na lodi, do níž divoce buší vlny, kymácí se ze strany na stranu a za kormidlem nikdo nestojí.

„Povětrnostní podmínky v Anglickém kanálu jsou nesmírně proměnlivé,“ prohlásil Raeder zarmouceně. Heydrich si pomyslel, že mluví jako nějaký mizerný venkovský kantor, předčítající úryvky ze školního řádu,

a taky jako věštkyně Cassandra – všechno, co řekl, vyznělo negativně, jako by chtěl plán invaze podkopat. „Navíc nemáme specializovaná vyloďovací plavidla,“ pokračoval Raeder. „Spoléháme pouze na přestavěné říční remorkéry a přívozy. Řada z nich je bezmotorová a lze je použít jen v klidných vodách. Pro nepřítele budou snadným terčem. Další potíž je s přepravou těžkých obrněných vozidel. Pracujeme na tom, aby byly naše tanky ponorné, ale potřebujeme víc času. Tohle není, jako když jsme zaútočili na Norsko. V té operaci jsme utrpěli těžké ztráty a tentokrát Britové vědí, že se na ně chystáme. I kdyby se nám povedlo zřídit předmostí, nasadí proti nám námořnictvo. A je velkým otazníkem...“

„Říkám to už dávno. Invazní fronta je příliš úzká,“ přerušil ho Halder, náčelník armádního generálního štábu, který během Raederova proslovu s rostoucí netrpělivostí přešlapoval z nohy na nohu. Tento pruský oficír ze staré školy hovořil úsečně a rozčileně při tom bodal ukazovákem do mapy v místech, kde leželo jihovýchodní pobřeží Anglie. „Sto mil nestačí, ani kdyby nám přišly na pomoc výsadkové oddíly. To už můžeme Skupinu armád A rovnou nacpat do mašiny na klobásy.“

„Ano, ano, tohle už jsem slyšel,“ odtušil Hitler s neskrývaným podrážděním a odstoupil o krok od stolu. „Víc mužů, víc obrněných vozidel, víc člunů. Jenže my potřebujeme vzdušnou převahu – a to dřív, než nám podzimní vichřice znemožní překročit Kanál. Slíbil jste mi to,“ vyštěkl a prudce se otočil ke Göringovi, který stál po jeho pravici. „A přesto nepřítel dennodenně sestřeluje naše letouny, likviduje naše bombardéry jako prašivé psy. Řekněte mi pravdu, *Herr Reichsmarschall*. Bez příkras a bez růžových brýlí. Dokážete ovládnout vzdušný prostor, nebo ne?“

Všichni se otočili a pohlédli na Göringa. Na pozornost byl patrně zvyklý, vždyť byl v místnosti zdaleka

nejnápadnější figurou. Svou okázalou uniformou se lišil od všech ostatních, což měl ostatně v úmyslu. Šuškal se, že se Göring několikrát denně převléká a uniforma, kterou si vybral na dnešní poradu, byla i na jeho poměry křiklavá. Měl na sobě jeden ze svých sněhobílých úborů, které si sám navrhl, ověšený různobarevnými kříži a řády. Některé z větších medailí si udělil sám a Heydrich od své armády špionů věděl, že když se Göring v tomto oblečení objeví ve zpravodajském týdeníku v kině, je celému národu pro smích. Nikdo totiž nechápal, jak si dokáže udržet uniformu tak bělo-skvoucí, když většina obyvatel nesežene ani tolik mýdla, aby měla oblečení aspoň jakž takž čisté. Göringova marnivost byla stejně bezmezná jako jeho chuť k jídlu, kterou dokázalo zastínit jen jeho gigantické ego.

„To je jen otázka času,“ opáčil s rukama v bok a celý se při tom nadýmal vlastní důležitostí. „Londýn je v plamenech. Obyvatelé se krčí v provizorních úkrytech... doky jsou téměř zničené...“

„K čertu s doky,“ skočil mu Hitler zlostně do řeči. „Důležitá je obloha. Slyšel jste mou otázku? Dokážete prolomit anglickou protivzdušnou obranu, zničit Královské letectvo? Dokážete to? Slíbil jste to!“

„Ano. Operace Orel se vyvíjí úspěšně,“ odpověděl Göring okamžitě tišším hlasem. Vnímavost k Hitlerovým změnám nálad se mu za ta léta mnohokrát vyplatila a nyní správně odhadl, že momentálně se od něj očekává střízlivé posouzení schopností luftwaffe, bez zbytečného přehánění a zveličování. „Je to jednoduchá matematika,“ pokračoval. „Naše útoky na britské továrny a letecké základny značně snížily schopnost Britů vyrovnat se s těžkými ztrátami, které je každý den postihují. Docházejí jim letouny a nemají dost pilotů. Jejich velení stíhacího letectva se bude muset každým dnem stáhnout z jižní Anglie a my se můžeme začít

vyloďovat. Jejich slabost názorně demonstrují škody, jaké jsme už dokázali napáchat v Londýně. To by nikdy nedopustili, kdyby tomu uměli zabránit.“

Hitler na Göringa chvíli hrozivě hleděl, jako by se snažil odhadnout, zda je sebejistota jeho podřízeného pouhé divadélko, ale Göring vůdcův upřený pohled opětoval, aniž by sklopil zrak.

„Uvidíme,“ prohlásil Hitler nakonec a sundal si brýle. „Brzy se ukáže, zda je vaše hodnocení správné, *Herr Reichsmarschall*.“

To byl signál, že porada je u konce. Velitelé mu jeden po druhém zasalutovali a odešli z místnosti. Heydrich vykročil za nimi, ale Hitler zvedl ruku.

„Vy zůstaňte tady,“ vyzval ho. „Potřebuji s vámi o něčem mluvit. Můžeme jít ven na terasu. Čerstvý vzduch nám udělá dobře.“

Léto se chýlilo ke konci. Mírný větřík rozhoupával zelenobílé stříšky slunečníků nad bílými židlemi a stolky a jasné odpolední slunce vrhalo stíny na širokou terasu a třpytilo se v oknech Berghofu. Pod blankytným nebem bez mráčku se nad špičkami borovic v údolí tyčily zasněžené vrcholky rakouských hor. Koho by napadlo, pomyslel si Heydrich, že nedaleko místa, kde právě stojí, se skrývá baterie výrobníků dýmu, připravená zahalit Berghof hustou bílou kouřovou clonou, pokud by hrozil útok nepřátelských bombardérů.

V tom tichu se válka zdála strašně daleko. Zvuk jeho a Hitlerových kroků se rozléhal ozvěnou od dlažebních kamenů, když kráčeli k zídce lemující terasu.

„Tady si můžeme promluvit,“ řekl Hitler, posadil se k jednomu ze stolů a mávl k protější židli. S povzdechem si natáhl nohy a kotníky prstů si protřel oči. Možná je měl unavené z toho zírání do mapy během porady nebo to mělo nějaký hlubší význam. Ať už byl důvod

jakýkoli, vůdce na schůzi rozhodně vypadal rozladěný a nesvůj.

„Nelíbí se mi to,“ prohlásil Hitler a zavrtěl hlavou. Ruce měl složené v klíně, ale nervózně si je mnul, což bylo neklamnou známkou toho, že to v něm vře. „Takhle jsem to nechtěl. Tohle není válka, jakou bychom měli vést.“

„Proti Anglii?“

„Ano,“ odvětil Hitler, prudce sepjal dlaně a držel je pevně sevřené. Jasně modré oči mu plály. „Nejsou to naši nepřátelé, a přesto si nechtějí dát říct. Všechno je to kvůli tomu bláznivému Churchillovi. Uhranul je těmi svými řečmi o krvi a obětování. Copak nechápou, že proti nim vlastně nic nemáme? Ať si nechají to svoje impérium. Mají ho mít. Je to vznešená instituce. Opakuju jim to pořád dokola, jenže oni prostě odmítají poslouchat!“

Hitler se začínal rozohňovat, ale náhle zmlkl, jako když utne. Bylo to, jako by někdo vypnul elektrický motor, a Heydrich strnul a čekal, až zase naskočí proud. Hitler však po chvíli pokračoval tichým hlasem a viditelně držel emoce na uzdě.

„Já tu invazi nechci. Jsem plně připraven prolít německou krev, aby naše velká země dostala, co potřebuje, jenže to se nachází na východě,“ pokračoval a ukázal prstem k horám na druhé straně údolí. „Musíme porazit bolševiky a zabrat země na západ od Uralu pro náš lid. To je náš úděl, ale ztrácet vojáky při pokusech dobýt Brighton nebo Worthing nebo Eastbourne... to je neúnosné. *Unerträglich!*“ Hitler to slovo přímo vyplivl. Opět se zdálo, že ho přemůže vztek, ale nakonec se mu povedlo se opanovat. „Válka na západě je prostředek k dosažení cíle,“ pronesl pomalu a pečlivě volil slova. „Účelem je zajistit, aby nám někdo nevrazil kudlu do zad, až začneme válku, na které doopravdy

záleží – válku s Ruskem. A to musí být brzy, Reinharde... brzy. Už nemůžeme dál čekat. Stalin přezbrojuje, Sověti se roztahují – jsou jako mravenci, vylézají z hlíny a množí se, a my je už brzy nedokážeme zničit. Pokud budeme čekat, tak ne.“

„Ano,“ přitakal Heydrich, užaslý vůdcovou vizí. „Jako vždy máte pravdu.“

„Proto potřebujeme s Anglií mír, ne válku,“ dodal Hitler po chvíli. „Jenže jak toho dosáhneme? Nikoli invazí, pokud to nebude nutné – a i tehdy bych váhal. Raeder je stará měkkota, ale má pravdu ohledně potíží, jaké nás v případě přeplutí Kanálu čekají. Na počasí se nedá spolehnout. Španělé to zkoušeli před tři sta padesáti lety a všechny jejich lodě ztroskotaly. Napoleon se přes La Manche vůbec nedostal. Naše vyloďovací plavidla jsou druhořadé kvality a nemáme ani námořní převahu, abychom je mohli ochránit.“

„Pokud ale zvítězíme ve vzduchu,“ prohlásil Heydrich, „třeba to rozhodne. *Reichsmarschall* říkal, že je jen otázkou času...“

„Času, který nemáme,“ přerušil ho Hitler. „Göringovi uvěřím, až britské Královské letectvo přestane bombardovat Německo. Mezitím musíme vyzkoušet něco jiného. A tady vstupujete na scénu vy, Reinharde.“

Heydrich zbystřil. Nechal se pohltit diskusí o vyšší strategii a na okamžik zapomněl, že ho vůdce po poradě zdržel z určitého důvodu.

„Co mohu udělat?“ zeptal se horlivě.

Hitler si varovně přitiskl ukazovák ke rtům. Za Heydrichem se objevila pohledná servírka v bavorském kroji a nesla podnos s mátovým čajem. Postavila šálky na stůl a udělala před vůdcem pukrle. Ten se na ni přívětivě usmál.

„Povězte mi o agentovi D. Je i nadále spolehlivý?“ zeptal se Hitler a usrkával přitom ze šálku. Najednou vypadal klidně a po hněvu a rozčarování, jaké projevo-

val před přinesením čaje, nebylo ani památky. Zdálo se, jako by převáděl hovor na nedůležité téma.

„Ano,“ odpověděl Heydrich bez zaváhání. „Je to jeden z nejlepších agentů, jaké jsem kdy měl. Bezvýhradně mu důvěřuji.“

„Dobře. A co informace od něj – jsou užitečné?“

„Vede si dobře. Jak bylo domluveno, poskytuje dezinformace tam, kde je nelze odhalit, a pravdivé informace podává v případech, kde to neohrožuje naši bezpečnost a nepřítel si to může ověřit. Jeho nadřízení v britské tajné službě jsou s ním spokojeni – nedávno byl povýšen do funkce, která ho opravňuje k účasti na některých strategických schůzích MI6, a jeho hlášení dostává na stůl jejich Společný výbor pro zpravodajství. Jestli budeme trpěliví, brzy by měl získat přístup i k těm nejutajovanějším informacím.“

„Výborně,“ pochvaloval si Hitler a mnul si ruce. „Všechna čest, Reinharde, dobrá práce jako vždy. Vedle vás vypadá Abwehr jako banda cirkusových klaunů.“

Heydrich sklonil hlavu a vychutnával si tu chválu. Nic by si nepřál víc než rozšířit působnost gestapa do oblastí zahraniční rozvědky, kde v současnosti musel soupeřit nejen s klasickou tajnou službou Abwehr vedenou admirálem Canarisem, ale i se stejně druhořadým ministerstvem zahraničí Joachima von Ribbentropa.

„Obávám se ale, že budeme muset být trochu méně trpěliví,“ navázal Hitler plynule. „Agent D nám dává příležitost Brity přesvědčit nejen o tom, že to s invazí myslíme vážně, ale že může být navíc i úspěšná. To momentálně postrádáme. Churchill si pořád myslí, že může zvítězit. Jestliže dostane informaci, kvůli které tomu věřit přestane, bude muset začít vyjednávat. Nebude mít na vybranou. Rozumíte mi, Reinharde?“

„Ano, samozřejmě. Jenže pokud Britové zjistí, že to, co jim D říká, není pravda, tak bude odhalen. Je pro nás významným přínosem...“

„A tím i zůstane,“ skočil mu Hitler do řeči a zvedl ruku, aby mu zabránil v dalších námitkách. „Jestliže bude D odhalen, pak Churchill neuvěří informacím, které dostává, a náš plán selže. Ne, my musíme zveličovat naši sílu na moři i ve vzduchu, ale ne natolik, aby to působilo nedůvěryhodně. Je to křehká rovnováha – úkol, který vyžaduje jistou ruku. Mohu se na vás spolehnout, Reinharde? Můžete to pro mě udělat?“

„Ano. Jsem vám zcela k službám. To přece víte. Budu ale potřebovat pravomoc k získávání informací o našem vojenském potenciálu od šéfů tajných služeb. Musím také vědět, do jaké míry mohu zkreslovat údaje, aniž by to vzbudilo podezření.“

„Prosím. Tohle by mělo stačit,“ pronesl Hitler, vytáhl z kapsy složený list papíru a podal mu ho přes stůl. „A teď mi něco povězte o informačních zdrojích agenta D. Jaké postavení má podle Britů jeho zdroj?“

„Domnívají se, že je na generálním štábu, podřízený generála Haldera.“

„Aha,“ zamručel Hitler a zadumaně si olízl rty. „Myslím, že ho povýšíme, aby nám Britové uvěřili, že je schopen dodávat agentovi D dostatečně cenné informace. Co navrhuje, Reinharde?“

„Pobočník?“

„Ano, velmi dobře – to je přesně ono,“ prohlásil Hitler s potěšeným výrazem. „To je dost vysoké postavení, aby měl přístup na vojenské porady na nejvyšší úrovni jako ta dnešní a aby působilo věrohodně, že mě slyšel mluvit o mé ochotě k invazi i touze po míru. Později můžeme zdroj případně degradovat, kdyby to začalo být u fiktivní postavy příliš podezřelé,“ dodal Hitler s úsměvem.

„Všechno, jak říkáte – provedu!“ odvětil Heydrich, vstal od stolu a nasadil si esesáckou čepici, kterou měl během rozhovoru položenou na klíně. Chystal se zasalutovat, ale Hitler ho zastavil.

„Připomeňte mi – jakým způsobem obvykle komunikujete s agentem D?“ zeptal se.

„Máme spolehlivou spojku na portugalském velvyslancetví v Londýně. Informace a hlášení se posílají diplomatickou poštou do Lisabonu a odtud se dopravují do Berlína. Stejně tak zpátky. Trvá to déle, ale je to bezpečné a spolehlivé.“

„A rádiové spojení?“

„Kódy, které používáme, jsou vhodné pro krátké zprávy. K ničemu delšímu se ale nehodí – D nemá šifrovací stroj Enigma, a tak by taková hlášení nebo instrukce nebyly bezpečné. Můžeme použít shoz, D o té možnosti ví.“

„Shoz?“

„Ano. Shodit dokumenty z letadla na pobřeží Norfolkku, severovýchodně od Londýna. Máme tam spícího agenta, který je vyzvedne. Funguje to. Používal jsem to už dřív, ale D by si to tam musel zajet vyzvednout.“

„Velmi dobře. Použijte shoz. Teď je rozhodující čas. To musí všichni pochopit. Když budeme vyčkávat příliš dlouho, počásí se obrátí proti nám a Churchillovi bude jasné, že se už nevylodíme. Tenhle úkol musí dostat nejvyšší prioritu – všechno ostatní, na čem teď pracujete, dejte k ledu, dokud nebudete mít hotové výzvědné hlášení, abych se na ně mohl podívat. Jakmile ho budete mít, osobně ho sem přineste, a jestliže ho schválím, můžete ho poslat.“

Hitler pokývl hlavou, Heydrich napráhl pravou paži k pozdravu a otočil se k odchodu. Než sešel ze schodů vedoucích dolů na silnici, ohlédl se na vůdce, který se rozvaloval na židli s čepicí naraženou přes oči a nohama nataženýma před sebou. Heydrich si pomyslel, že vypadá jako rekreant, který si při šálku odpoledního čaje užívá posledních slunečních paprsků. Nestranný pozorovatel by se vysmál představě, že tohle je nejmocnější muž Evropy, muž, který drží v rukou osud národů.

II

Z ostrova na jezeře prudce vzlétlo hejno hus, chvíli tloukly křídly nad troskami chovatelova domku a pak se vznesly na londýnskou oblohu k bílým kondenzačním čárám po stíhacích letounech, které se skoro celý den účastnily vzdušných bojů nad městem.

Seaforth se zastavil, aby se pokochal, ale Thorn si ničeho nevšímal a nasupeně rázoval ulicí Birdcage Walk s rukama hluboko zabořenýma do kapes kalhot. Seaforth si St. James's Park oblíbil od první chvíle, co přijel do Londýna, a byl neskonale vděčný, že teď pracuje tak blízko, aby si sem mohl skoro každý den zajít, posadit se pod prastaré kaštiny a mezi převislými větvemi smutečných vrb pozorovat budovy Whitehallu, které se tyčily nad vodou jako přízračné paláce v království víl. Dnes ale nebyl na zahálení čas. Churchill na ně čekal ve svém bunkru, takže se Seaforth odtrhl od podmanivého výhledu a přidal do kroku, aby svého společníka dohnal.

Měl pocit, že žije naplno. Ráno a pak ještě jednou odpoledne odešel od psacího stolu, vyběhl ven, vmísil se do davu na ulici a sledoval letecké souboje, které se mu odehrávaly přímo nad hlavou – hurricany, spitfiry a messerschmitty kroužily, protínaly křížící se bílé

čáry na obloze a hledaly lepší úhel útoku. Všude byl příšerný randál – řev kulometů se mísil s výbuchy protiletadlových granátů a všudypřítomným hučením letadel, střepiny kropily zem jako bubnující déšť, bomby vybuchovaly. Několikrát ohromeně sledoval, jak letadla vzplála a řítila se dolů z oblohy s ocasem z černého dýmu. Bombardér typu Dornier dopadl o pár ulic dál, explodoval ve sloupu rudožlutých plamenů a Seaforth měl stále v živé paměti, jak lidé kolem něj jásali a vyházovali čepice do vzduchu, zatímco se německá posádka škvařila v kabině. Některé bomby dopadly nebezpečně blízko – šířily se dokonce zvěsti, že byl zasažen Buckinghamský palác –, ale Seaforth byl příliš zaujatý bitvou, než aby se strachoval o vlastní kůži. Cítil, že přímo nad hlavou se mu odvíjejí dějiny.

A nakonec se stal přímým účastníkem dramatu, když z kanceláře ministerského předsedy přišlo nečekané předvolání a oni dva s Thornem společně vyrazili přes park. Zdálo se, že pro ten den boje skončily – po nepříteli už nebylo ani stopy, jen pár britských stíhaček jim hlídkovalo nad hlavou, i když Seaforth věděl, že bombardéry se po setmění téměř jistě vrátí, aby obyvatele města zasypaly další dávkou hrůzy. Uvažoval, jak asi dnešní bitva dopadla. Pokoušel se o tom zapříst rozhovor s Thornem, ale ten nejevil o konverzaci zájem.

Seaforth neměl Thorna rád, ani trochu. Vadil mu povýšený a snobský tón, jakým s ním Thorn mluvil, a rozčilovalo ho, že s ním jedná jako s příslušníkem nějakého podřadného živočišného druhu. Odmítal se zodpovídat člověku, ke kterému nemá žádnou úctu. Frajersky si posunul plstěný klobouk do týla a pokoušel se Thorna vyprovokovat k tomu, aby se s ním začal bavit.

„Je to pravda, co se povídá, že Churchill přijímá návštěvy ve vaně?“ zeptal se. „Doufám, že nás toho ušetří. Asi bych se nedokázal pořádně soustředit. Vy jo?“

Thorn zabručel a zastavil se, aby si zapálil cigaretu. Musel zakrýt hořící sirku dlaní, aby mu ve větru nezhasla. „Vy se vždycky doslechnete tolik divných věcí,“ pokračoval Seaforth, který se nenechal odradit laxní reakcí svého společníka. „Třeba jak Churchill neustále riskuje, když leze na střechu v Downing Street, aby se díval na bombardování a letecké souboje – jako by byl přesvědčený, že jemu se nic stát nemůže, jako kdyby měl tam nahoře nějakou ochranu, smlouvu se Všemohoucím.“

„Proč vás tak zajímá, kam chodí?“ otázal se Thorn ostře.

„Nezajímá. Jenom se snažím navázat konverzaci,“ odvětil Seaforth přátelsky.

„Tak se nesnažte.“

„Jak je libo, starouši,“ odtušil Seaforth a pokrčil rameny. Zahvízdal pár taktů vlastenecké písně a pak znovu vyrazil do útoku. Thornovo narůstající podráždění mu působilo perverzní potěšení.

„Kolikrát už jste viděl ministerského předsedu? Myslím dodneška?“ zeptal se.

„Dva- nebo třikrát. Nevím,“ odpověděl Thorn. „Záleží na tom?“

„Jen se snažím udělat si obrázek o tom, co můžu čekat, to je všechno. Kam jste šel – do čísla 10 nebo do tohohle podzemního bunkru?“

„Kladete ztraceně mnoho otázek,“ prohlásil Thorn a tím rozhovor ukončil. Dlouze potáhl z cigarety a násál kouř hluboko do plic. Snažil se nemyslet na Seafortha ani na blížící se rozhovor s ministerským předsedou a z toho úsilí ho rozbolela hlava.

Užírala ho spousta protichůdných myšlenek a emocí a neměl sílu zkoumat, kde končí Seaforthova přirozená nedůvěra a kde začíná jeho vlastní sobecká zášť vůči tomu namyšlenému zelenáči. To, že ho Churchill

předvolal společně s tím holobrádkem, ho stavělo do zapeklité situace. Thorn byl pozván z titulu, že řídí německou zpravodajskou službu, ale moc dobře věděl, že Churchill chce ve skutečnosti mluvit se Seaforthem. To Seaforthovu zprávu chtěl ministerský předseda probírat, to o Seaforthova vysoce ceněného agenta v Německu se zajímal. Thorn bude na té schůzce páté kolo u vozu.

Dorazili k přehlídkovému prostranství Horse Guards a vystoupali po schodech k bráně ve druhém podlaží. Thorn se opět zmocnila podrážděnost, když vycítil Seaforthovo rostoucí vzrušení. Příslušníkovi Královského námořnictva v modré uniformě, který stál u vchodu s nasazeným bajonetem, ukázali speciální jednodenní propustky a pokračovali dolů po prudkém točitém schodišti vedoucím do bunkru. Velkými železnými dveřmi a kolem několika dalších stráží prošli do chodby vedoucí do hloubi labyrintu. Seafortha oslnilo ostré umělé světlo, zamrkal a lačně nasával okolní atmosféru – nabílené cihlové zdi a mohutné červené ocelové nosníky podepírající strop. Napadlo ho, že to připomíná útroby lodě. Vzduch byl zatuchlý a téměř páchl, navzdory nepřetržitému hučení všudypřítomných ventilátorů, které sem vháněly filtrovaný vzduch zvenčí. Všude kolem vládlo ovzduší soustředěné činnosti. Skrz otevřené dveře místností, kolem nichž procházeli, viděl Seaforth sekretářky bušící do psacích strojů a muže energicky mluvící do telefonů – někteří byli v uniformách, jiní v oblecích. Lidé spěchali kolem v obou směrech a Seafortha zarazilo, jak mají bledé obličeje, nepochybně vlivem dlouhotrvajícího nedostatku světla a čerstvého vzduchu. Oznámení na zdi podrobně popisovalo aktuální povětrnostní podmínky, jako by to byl jediný způsob, jak se mohou obyvatelé tohoto bohem

zapomenutého podsvětí vůbec dozvědět, zda ve světě nahoře svítí slunce, nebo prší.

Zastavili se před otevřenými dveřmi mapovny. Tohle bylo nervové centrum bunkru, kde se nepřetržitě přijímaly, třídily a distribuovaly informace o válce. Středem místnosti probíhaly dvě souběžné řady psacích stolů, oddělené panelem různobarevných telefonních aparátů – zelených, bílých, rudých i barvy slonové kosti – takzvaný chór krasavic. Nezvonily, ale neustále blikaly a obsluhovali je muži v uniformách sedící za stoly. Na tabuli v koutě bylo křídou napsáno aktuální „skóre“ – vlevo luftwaffe s padesáti třemi sestřelenými letadly a vpravo RAF s dvaadvaceti úlovy. Byl to slušný počet zásahů, ale méně než Seaforth očekával, soudě podle té řeže, jaká celý den zuřila na londýnském nebi.

Seaforthovi začaly slzet oči. Zvedl se mu žaludek z hustého cigaretového kouře, rozháněného kolem dokola elektrickými ventilátory na zdech, ale polkl žaludeční šťávy, které mu stoupaly do hrdla. Byl odhodlaný všechno pozorně sledovat a snažit se tomu, co vidí, porozumět. Jeho pozornosti neunikl sebemenší detail – kódovací knihy a dokumenty, povalující se po stolech osvětlených zelenými stolními lampami; mapa Atlantiku na protější zdi s různobarevnými špendlíky označujícími aktuální polohu konvojů plujících do Ameriky a zpět; stojan s uzamčenými puškami Lee-Enfield hned za dveřmi do místnosti.

„Na co koukáte?“ ozval se mu u ucha nepřátelský hlas. Patřil Thornovi. Seaforth byl tak zaujatý pozorováním mapovny, že na svého společníka na chvíli úplně zapomněl. Thorn však rozhodně nezapomněl na něj. Zíral na Seafortha a v očích se mu zračilo podezření.

„Na všechno,“ odpověděl Seaforth. „Tohle je srdce celé operace. Pochopitelně jsem zvědavý.“

„Kdo je moc zvědavý, bude brzo starý,“ odušil Thorn jízlivě.

„Pane Thorne, pane Seaforth. Mohu vidět vaše propustky?“ Muž v tmavém obleku se zjevil jakoby odnikud. „V pořádku. Děkuji vám. Prosím, pojdte za mnou. Pan ministerský předseda vás hned přijme.“ Prošli předpokojem, zabočili doleva a náhle se ocitli před Winstonem Churchillem, oděným nikoli v županu, ale ve drahém dvouřadovém obleku s jemným proužkem a se zlatým řetízkem od hodinek, napnutým přes vypouklé břicho. Pod krkem měl charakteristického puntíkováného motýlka a v náprsní kapse sněhobílý kapesníček složený do pravidelného trojúhelníku. Byl to Churchill, jakého všichni znali z nesčetných filmových týdeníků společnosti Pathé a fotografií, až na cylindr, který momentálně visel na věšáku v koutě. Bez klobouku vypadal starší – s řídkými pramínky vlasů na hlavě a naducaným obličejem připomínal spíš ztrhaného zranitelného starce než nezlomného britského buldoka z obecně rozšířených představ.

Když vstoupili, zvedl se za psacím stolem a odložil nedokouřený havanský doutník do velkého popelníku, kde už ležely dva nedopalky.

„Dobrý den, Alecu,“ zahlaholil a potřásl Thornovi rukou. „Jste hodný, že jste přišel – omlouvám se, že to bylo tak narychlo. A tohle musí být ten nápaditý pan Seaforth,“ pokračoval a upřel pátravý pohled na Thornova společníka, který se po vstupu do místnosti loudal vzadu, jako by ho najednou přemohla netypická plachost, když se měl setkat tváří v tvář s nejslavnějším Angličanem své generace.

Nedočkavost vystřídal ostych: Thornovi nešla do hlavy ta náhlá změna v chování mladého Seafortha, který se najednou zdráhal přistoupit k Churchillovi a potřást

mu napřaženou rukou. A pak, když tak konečně učinil, by Thorn mohl odpřisáhnout, že se Seaforth ušklíbl, jako by se mu fyzický kontakt protivil. Churchill si toho ale zřejmě nevšiml a Thorn si uvědomil, že mladíkovi možná vadí kouř doutníku. Dobře věděl, jak jeho podřízený nesnáší tabák, a pohled na jeho zhnusený výraz byl pro Thorna jediným zadostiučiněním od chvíle, co Seafortha přizvali k účasti na strategických schůzích v zakouřené zasedačce na ústředí.

„Nepotřebuji vás, Thompsonsone,“ řekl Churchill. Thorn na okamžik netušil, s kým ministerský předseda mluví, dokud se neotočil doprava a nezjistil, že v místnosti je s nimi ještě jeden muž. Byl to Walter Thompson, Churchillův osobní strážce, který seděl vzpřímeně v koutě, nehybný jako vosková figurína. Thompson beze slova vstal, vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

„Skleničku?“ zeptal se Churchill, přešel k servírovacímu stolku a namíchal si vydatnou whisky se sodou. „Bože, jak já ji potřebuju. Nesnáším, když musím trčet tady dole s ostatními, jenže za silného bombardování na tom Thompson a ostatní trvají, takže mi nic jiného nezbyvá. Mnohem raději bych nahoře sledoval bitvu. Zdá se, že Göring na nás dneska nasypal všechno, co měl, ale oficiři mi tvrdí, že jsme tu bouří překonali, aspoň prozatím. Víte, asi nikdy jsem nebyl na nikoho tak pyšný jako na naše piloty v posledních týdnech. Den co den, noc co noc jsou podrobni zkoušce v ohnivě peci a pokaždé odtud vyjdou připraveni do další akce. Výjimečné!“

Churchill vzhlédl a zvedl do vzduchu lahev whisky. Thorn nabídku přijal, ale Seaforth odmítl.

„Nejste snad abstinent, nebo ano?“ zeptal se Churchill a nedůvěřivě si Seafortha měřil pohledem.

„Ne, pane,“ odpověděl Seaforth. „Jen si chci zachovat pohotovost a duchapřítomnost, to je vše. Očekávám totiž záludné otázky.“

„Skutečně?“ zeptal se Churchill. S tázavě zvednutým obočím se znovu posadil a pokynul návštěvníkům, aby zaujali místa na opačné straně stolu. „Tedy, ta zpráva, co jste mi poslal, byla vskutku zajímavá,“ poznamenal, nasadil si kulaté černé brýle na čtení a prohlížel si list papíru, který předtím vytáhl ze žlutohnědé krabice, nejistě vybalancované na rohu stolu. „Spousta praktických informací, což se mi líbí, ale většina z nich naznačuje, jak dobře je Herr Hitler připravený na svou výpravu přes Kanál, a to už se mi tolik nezamlouvá. Samozřejmě jsme věděli, že se v Pas-de-Calais shromažďuje artilerie a vojáci, ale nepříjemně mě překvapil počet tanků, které Němci přestavěli na obojživelné. Navíc jsme doposud předpokládali, že většina jejich vylodovacích plavidel nebude mít vlastní pohon.“

„Opatřili nákladní čluny leteckými motory BMW,“ řekl Seaforth. „Zdá se, že fungují.“

„To vidím. Pět set tanků konvertovaných na obojživelné,“ četl Churchill z hlášení. „To je vysoký počet, pokud se jim povede dostat je přes Kanál. To ale bude samozřejmě záviset na počasí a na tom, kdo bude mít převahu ve vzdušném prostoru. V tomto ohledu jim každopádně dokážeme čelit, alespoň prozatím.“

„Ve zprávě jsou i čísla týkající se letecké výroby luftwaffe – na poslední straně,“ doplnil Seaforth, naklonil se dopředu a ukázal prstem.

„Ano,“ řekl Churchill. „Opět mnohem vyšší, než jsme očekávali. Myslím ale, že je musíme brát trochu s rezervou. Göring bude ty počty pravděpodobně přehánět kvůli svému nadřizenému.“ Odložil zprávu a pohlédl na Seafortha přes obroučky brýlí, jako by se ho snažil prokouknout. „Hlášení vašeho agenta je v zásadě shrnutím toho, co se probíralo na poslední poradě v Berghofu, pro pořádek doplněným několika jeho vlastními názory. Říkám to správně, pane Seaforth?“

„Tam, kde to jde, ověřuje fakta,“ prohlásil Seaforth.

„Ale je to příslušník armády pracující pro generála Haldera, který je také v armádě,“ podotkl Churchill. „Ten nebude mít interní informace o luftwaffe.“

„Na pobočníka toho ví zatraceně hodně, zvláště když povýšil teprve nedávno,“ poznamenal Thorn kysele. Bylo to poprvé, co zasáhl do hovoru.

„Zní to příliš pěkně, než aby to byla pravda? Tak jste to myslel, Alecu?“ otázal se Churchill a se zájmem na Thorna pohlédl.

„Přesně tak. Dřív ta hlášení od zdroje vypadala úplně jinak. Teď je to vůdce tohleto, vůdce támhleto. Je to, jako bychom seděli s Hitlerem u stolu a poslouchali, jak nám vykládá o svých válečných cílech.“

„Můj agent předtím neměl přístup na Führerovy porady,“ prohlásil Seaforth zarytě. „Teď má.“

„Proč nám pomáhá?“ zeptal se Churchill. „Povězte mi to.“

„Protože nenávidí Hitlera,“ odvětil Seaforth. „Stejně jako mnozí další z generálního štábu. A má židovské příbuzné – nelíbí se mu, co se tam děje.“

„Jak dobře toho svého agenta znáte?“

„Osobně jsem ho naverboval, když jsem byl před válkou v Berlíně. Už tehdy měl stejný názor – miloval svou vlast, ale nesouhlasil s tím, kam směřuje. Mám v něj plnou důvěru.“

„Stejně jako jeho nadřízení, soudě podle jeho nedávného povýšení,“ podotkl Churchill kousavě. Chvilí mlčel, škrábal se na bradě a dlouze a důkladně si prohlížel oba zpravodajské důstojníky, jako by hodlal uzavřít sázku a rozhodoval se, na kterého z nich vsadit peníze. „Zrada je něco, co jsem nikdy nedokázal pochopit – dokonce ani když jde o čin s ušlechtilými pohnutkami,“ pronesl nakonec. „Nemám s tím zkušenosti. Rozhodně si ale nemůžeme dovolit dívat se da-

rovanému koni na zuby, i když se rozhodneme na to zvíře pohlížet se zdravou skepsí. Zkusme tedy na okamžik předpokládat, že ten váš agent mluví pravdu a že Hitler je připravený a rozhodnutý nás přijet navštívit, jakmile shromáždí veškeré ozbrojené síly...“

„Podle něj to Hitler nechce,“ přerušil ho Seaforth.

„Podle něj!“ zopakoval Thorn pohrdavě.

„Totéž přece Hitler řekl na poradě,“ pokračoval Seaforth a dychtivě se naklonil dopředu. „Chce vyjednávat o...“

„...velkorysém míru, zhruba založeném na statu quo,“ dopověděl Churchill doslovnou citací z hlášení. „A přesně o to mu zřejmě jde,“ dodal rozvážně, vzal z popelníku doutnající doutník a pohodlně se opřel. „Führer si myslí, že je náramně mazaný a lstivý, ale jeho mozek funguje v podstatě velice jednoduše. Je to rasista – chce porazit Slované, ne Anglosasy. Podstatné ale je, že nezáleží na tom, co chce on. My nemůžeme s nacisty vyjednávat, bez ohledu na to, kolik messerschmittů a ponorných tanků proti nám postaví. Vzpomínáte si, jak jsem je nazval, když jsem se před čtyřmi měsíci stal ministerským předsedou? *Obludná tyranie nemající v temné a žalostné historii lidského zločinu období.*“ Churchill měl herecký talent – když citoval ze svého projevu, nasadil vážný a důstojný tón. Pak se ale usmál a potáhl z doutníku. „Vzletná slova, já vím, ale pravdivá. Musíme Hitlera porazit, nebo zemřít ve snaze o vítězství. Jinak nikdo z nás nemá naději. A proto síla jeho invazních jednotek ani jeho touha po míru nemohou změnit náš kurz.“

Ministerský předseda náhle vstal. Thorn kývl na souhlas s Churchillovou politikou, ale Seaforth vypadal, jako by k tomu mínil ještě něco dodat. Otevřel ústa a chtěl něco říct, ale nakonec si to rozmyslel.

„Děkuji vám, pánové. Hlášení jako toto jsou neocenitelná,“ pokračoval Churchill a poklepal na zprávu

položenou na stole. „Jestliže získáte další podobné informace, rád bych se s vámi neprodleně setkal. S oběma, podotýkám – rád bych slyšel stanoviska obou stran. Můžete zavolat přímo mému osobnímu tajemníkovi a sjednat s ním termín schůzky, abychom se nezdržovali domluvami přes Společný výbor pro zpravodajství – číslo dostanete venku. Moji předchůdci udělali podle mě velkou chybu, když si drželi tajnou službu od těla. Asi musí přijít válka, aby vláda konečně dostala alespoň trochu rozumu,“ dodal.

„Na shledanou, Alecu. Na shledanou, pane Seaforth,“ rozloučil se s nimi přívětivě a přes stůl jim potřásl rukou. „Seaforth – zajímavé jméno, takové jsem ještě neslyšel,“ dodal zadumaně. „Zní trochu jako Steerforth – ten, co svedl tu ubohou dívku v *Davidu Copperfieldovi*. Skončil špatně, jak si vzpomínám. Skvělý spisovatel, tenhle Dickens, ale občas sklouzával k sentimentalitě, což je něco, co si my momentálně nemůžeme dovolit. Na to je v sázce příliš mnoho; přespříliš mnoho.“

III

Ve velkém sále Berghofu byli přítomni přesně stejní lidé jako před týdnem, na stole ležela rozprostřená stejná mapa Evropy a *Reichsmarschall* Göring měl na sobě stejnou oslnivě bílou uniformu se zlatými epoletami i knoflíky a s černými medailemi Železného kříže na krku. Tlustým ukazovákem nadšeně bodal do měst jihovýchodní Anglie a vypočítával škody, jaké v nich napáchala *luftwaffe* od jejich poslední schůzky. Zdálo se, že nevnímá chladné chování vůdce, který stál vedle něj s pevně sevřenými rty.

Velitel vzdušných sil, a ani se nevejde do letadla. Heydrich se sám pro sebe usmál; sraštil tenké bledé rty v pohrdavém úšklebku při představě, jak se Göring snaží vecpat své obtloustlé tělo do úzkého kokpitu dvoumotorového bombardéru Heinkel. Kdysi dávno Göring samozřejmě létal – v minulé válce býval letecké eso, poslední velitel von Richthofenova Létajícího cirkusu poté, co Rudého barona v roce 1918 zabili v boji. To už však dnes byla jen minulost, Göring měl to nejlepší za sebou a nebyl dobrý k ničemu; mohl se leda tak vrátit domů do Carinhallu, ošklivého a nevkusného sídla, které si postavil v lesích Schorfheide severovýchodně

od Berlína, a tam si cpát břicho vydatným francouzským jídlem a přitom se těma svýma vypoulenýma očima popásat na obrazech starých mistrů, které ukořistil po pádu Paříže.

Heydrich také uměl létat. Nepotřeboval to. Po vypuknutí války mohl zůstat sedět za stolem v Berlíně a vydávat rozkazy a dekrety jako ostatní ministři. Namísto toho ale překonal strach a absolvoval výcvik, protože věděl, že létání z něj udělá boha opisujícího stříbrné oblouky skrz mraky; boha, který je izolovaný hedvábím a kožesinou proti třeskuté zimě a poměruje svůj důvtip a pevné nervy s neznámým nepřítelem, dokud si některého z nich nevezme smrt a navždy ho nestrhne z oblohy. Začátkem roku nalétal šedesát misí nad Norskem a Francií, sledoval, jak tankové divize dole pod ním prorážejí svými blyštivými černými pancíři hluboko do srdce nepřátelského území a během pár krátkých týdnů dosahují toho, co se německé armádě během poslední války nepodařilo uskutečnit za pět let. Jak to? Co se změnilo, že to najednou šlo? Odpověď byla jednoduchá. Bylo to díky vedení Adolfa Hitlera – jeho energii a síle, jeho výjimečné inteligenci a pochopení, a ano, jeho pevné vůli a odhodlání. Díky němu se vše změnilo. To on přesvědčil vojáky, aby věřili sami sobě, on je vedl kupředu k vítězství.

Dnes měl vůdce kolem sebe ještě výraznější auru moci než obvykle. Všichni v místnosti byli v uniformě, kromě Hitlera, který měl na sobě černý dvouřadový oblek, bílou košili a kravatu, jako by přišel na pohřeb, a ne na vojenskou poradu. Vůdce se vždycky oblékal pečlivě a Heydrich byl přesvědčen, že si oblek vybral schválně, aby dal najevo svou nespokojenost se současným vývojem války. Heydrichova zpráva o krátkém rádiovém hlášení od agenta D ohledně Churchillovy neústupnosti, kterou Hitler den předtím obdržel, jen zvýšila vůdcův vztek a malomyslnost.

„Co tím získáme, když vybombardujeme všechna ta města? Co na tom záleží, jestli budou obyvatelé Londýna šilet strachy?“ vyštěkl Hitler nervózním zlostným hlasem a odmítavě mávl směrem k mapě. „Ten blázen Churchill stejně neustoupí. Je mu jedno, jestli se v londýnských ulicích budou vršit mrtvoly v deseti vrstvách na sobě. Slyšeli jste ho mluvit. On chce tuhle válku. Vždycky o ní snil. Co na tom záleží, že je nesmyslná a neopodstatněná? Anglie může mít své impérium, ale Německo nesmí mít nic. To nám Churchill vzkazuje. Takového člověka nepřesvědčíte. Jediné, co by nám pomohlo, by byla vzdušná převaha. A neslíbil jste mi ji před týdnem, *Herr Reichsmarschall*? Nemám pravdu?“

Byla to rétorická otázka, po níž se Hitler odmlčel, aby popadl dech, a Göringa ani nenapadlo mu odpovídat. Heydrich potají obdivoval, jak Göring stojí téměř v pozoru a mlčky přijímá výlev zlosti, kterým ho vůdce častuje. Hitler dal volný průchod své zuřivosti. Řval a na bledém čele se mu třpytily krůpěje potu. Svým typickým gestem si neustále odhazoval patku tmavých vlasů, aby mu nepadala do obličeje.

„Když nedokážeme ovládnout nebe, nemůžeme ovládat ani moře. Invaze je jen ztráta času. To ví každý hlupák. A já tady teď mám nečinně čekat a poslouchat, jak mi vykládáte o zápalných bombách, zatímco Stalin staví další tanky. Bolševici jsou naším nepřítelem, ne Britové. Tam musí vyrazit pancéřové divize, tam je náš cíl,“ hřímal Hitler a bodal ukazovákem na pravou stranu mapy, do obrovské rudé skvrny představující Sovětský svaz. „Vždycky jsem to věděl. Už před patnácti lety jsem o tom psal ve své knize. Možná byste si ji měl znovu přečíst, *Herr Reichsmarschall* – osvěžit si paměť. Nazval jsem ji *Můj boj – Mein Kampf*. Měl jsem ji pojmenovat *Můj boj o pozornost*.“

„My zvítězíme,“ prohlásil Göring s jistotou, jakou podle Heydrichova mínění určitě necítil. „Potřebujeme

jen trochu víc času a Královské letectvo bude zničeno. Už nám nedokážou čelit, melou z posledního.“

„Oni bombardují Německo!“ zařval Hitler. „Taková je pravda. A vy se tváříte, jako by se nechumelilo.“

Hitler vytáhl kapesník a otřel si z pocené čelo. Křečovitě sevřel okraj stolu a snažil se zklidnit dech.

„Invaze do Anglie se ruší, přesunuje se na neurčito – říkejte tomu, jak chcete. Všichni jste selhali,“ prohlásil a pomalu přitom přejížděl pohledem po svých generálech, jako by chtěl zaznamenat každý obličej k následnému přezkoumání. „Vy všichni,“ zopakoval. Hlas měl tichý, ale záštiplný, a muži nejbliž k němu instinktivně ustoupili o krok dozadu. „Doufám, že je to naposled.“

Prudce se otočil a vyrazil od stolu k postranním dveřím, kterými předtím přišel. Porada skončila.

O deset minut později stál Heydrich na vrcholu vstupního schodiště a sledoval, jak vůdci třetí říše jeden za druhým odjíždějí z Berghofu ve svých služebních mercedesech se šoféry. V posledních pár dnech se léto změnilo v podzim a plátěné slunečníky nad venkovními stolky bezútěšně pleskaly v mírném větříku vanoucím zdola z údolí. Heydrichovi připadalo, že je to mnohem déle než týden, co s Hitlerem seděli na kamenné terase a popíjeli čaj v odpoledním slunci.

Heydrich hleděl dolů ze schodů a vzpomínal, jak týden před mnichovskou konferencí v roce 1938 stál vůdce tam, kde teď stojí on, a vítal britského ministerského předsedu Nevilla Chamberlaina. Chamberlain kráčel, jako by spolkl pravítko, měl vodnaté oči, hustý knír a neochvějnou touhu po míru. Heydrich si vybavoval, že Hitler později opovržlivě popisoval, jak se tomu Angličanovi trásly ruce, když vůdce použil slovo *válka*. A nebyl jediný. Lord Halifax, tehdejší i současný britský ministr zahraničí, chtěl také najít mírové řešení „le-

gitimních požadavků Německa“, jak sám říkal. Hitler měl pravdu – to Churchill změnil pravidla hry. Ten tlustoch byl zamilovaný do zvuku svého hlasu, plnil rozhlasové vlny nenávisí k Německu a těmi svými řečmi o krvi, dřině, slzách a potu. Ta falešná zpráva, kde se zveličovala připravenost Německa na invazi do Anglie a které Heydrich věnoval tolik času a úsilí, nakonec nijak nezabrala. Agent D mu poslal zprávu, že Churchill neustoupí – ten starý blázen myslel vážně všechno, co řekl v červnu v tom svém štvavém projevu v parlamentu: „Budeme bojovat na plážích, budeme bojovat na místech vyloďení, nikdy se nevzdáme.“ Pěkná slovíčka, ale nesmyslná, když britská armáda nechala všechny těžké zbraně na pláži v Dunkerque a její domobrana byla vyzbrojená lopatami a vidlemi. Bez Churchilla se mohlo všechno vyvíjet jinak: mohl zvítězit zdravý rozum. Rádiové hlášení agenta D obsahovalo nápad, jak Churchilla z celé rovnice odstranit – byla to jen možnost, ale rozhodně stála za bližší prozkoumání. Zdálo se, že se otevírají nové dveře právě ve chvíli, kdy se ty staré zavírají.

Heydrich se ve zprávě, kterou den předtím poslal Hitlerovi, o myšlence agenta D nezmínil. To si vyžadovalo osobní rozhovor, byla to příliš citlivá záležitost, než aby se mohla zvěčnit v písemné podobě, a Heydrich chtěl navíc zajistit, aby to tajemství zůstalo jen mezi ním a vůdcem. Váhal; pomalu si zapínal vojenský kabát a srovnal si kšilt esesácké čepice. Na první pohled se zdálo, že nastala výborná příležitost setkat se s vůdcem o samotě. Viděl přece všechny generály odjíždět. Na druhou stranu, špatně naladěný Hitler možná nebude přístupný novým myšlenkám – neplánované vyrušení ho může ještě víc rozzuřit. Heydrich však mohl nabídnout řešení právě toho problému, který byl příčinou vůdcovy nabručenosti.

Obkroužil si rty špičkou jazyka a přitom zvažoval pro a proti. Nakonec se rozhodl, otočil se na podpatku a vrátil se do domu. Velký sál byl prázdný a Heydrich pokračoval do jídelny obložené borovým dřevem, kde se málem srazil s vůdcovým komorníkem Heinzem Lingem.

„Vyřidte prosím vůdci, že bych ho rád viděl,“ oznámil mu Heydrich. Byl nervózní, a tak to vyznělo spíš jako rozkaz než žádost.

„Jenže vůdce právě odpočívá, *Herr General*,“ opáčil Linge, který měl přikázáno přijímat rozkazy výhradně od svého pána. „Porada skončila. Všichni už odešli.“

„Řekněte vůdci, že právě proto jsem tady,“ trval Heydrich neústupně na svém. „Kvůli tomu, co se na poradě probíralo. Mám pro něj důležitou informaci. Potřebuji s ním naléhavě mluvit.“

„Něco neodkladného, a přitom tak tajného, že jste to nemohl říct před svými kolegy? Vy mě napínáte, Reinharde.“ Za zády komorníka se tiše vynořil Hitler a zůstal stát s rukama za zády. Heydricha uklidnilo, když viděl, že se vůdce usmívá a po jeho dřívější nevrlosti není ani památky. Převlékl se do jednoduchého bílého vojenského saka. Barvu mělo stejnou jako to Göringovo, ale jinak se *Reichsmarschallově* okázalé uniformě nijak nepodobalo.

„Pojďte, půjdeme ven,“ navrhl. „Můžeme se projít, pokochat se výhledem do údolí a vy mi přitom povíte, co máte tak naléhavého.“

Vykročili bok po boku po lesní pěšině, která spojovala Berghof s Hitlerovou čajovnou na vrchu Mooslahnerkopf. Vůdcův vlčák uháněl před nimi. Heydrich věděl, že tohle je jedna z Hitlerových oblíbených vycházek – když byl v Berghofu, chodíval do malé čajovny prakticky denně a Heydrich ho už několikrát doprovázel, doposud však spolu nikdy nezůstali o samotě

jako dnes. Neformální procházka s nejvyšším vůdcem Heydricha uváděla do rozpaků a při chůzi se hrbil, aby si Hitler neuvědomoval jeho výškovou převahu.

Ve vzduchu se vznášel chlad, ale blankytné nebe bylo bez mráčku. Stromy po jejich pravici byly obsypané zlatým listím, které před opadáním změnil barvu v rudou, a vlevo se jasně rýsovaly věžičky a střechy malého lázeňského městečka Berchtesgaden, které se rozkládalo dole v údolí, tisíc metrů pod nimi. Všude kolem se jim nad hlavami tyčily vrcholky Bavorských Alp. Heydrich instinktivně chápal, proč Hitler tohle místo tak miluje a proč si je zvolil za svůj domov. Tady byli v samém srdci Říše. Vzduch jiskřil jakousi prapůvodní energií a ta vyhlídka Heydrichovi připomínala obraz Caspara Friedricha Poutník nad mořem mlh. Heydrich byl milovníkem krásy – uměl ji sám vytvářet, když stál večer doma u okna pracovny a hrál na housle Haydnovy sonáty, které ho v dětství naučil otec. Chápal krásu, stejně jako rozuměl pavučině komplikovaných emocí, které motivovaly činy jeho bližních, ale jeho chápání bylo neosobní a chladně věcné, čistě racionální analýza. Heydrich neměl žádnou schopnost empatie a stejně jako jeho vůdce stál stranou, zcela nezasažený utrpením ostatních. Pro něj byla důležitá jen honba za mocí.

Kráčeli mlčky a Heydrich čekal, až Hitler zahájí rozhovor. Vítr ustal a jejich kroky na tvrdé zemi byly jediným zvukem, kromě tukaní vůdcovy vycházkové hole. Pes odběhl dopředu. Brzy dorazili na místo, kde se stezka stáčela ven z lesa a otevřela se před nimi panoramatická vyhlídka. Hitler se posadil na dřevěnou lavici a Heydrich jeho příklad následoval.

„Tehle pohled mě nikdy neomrzí,“ pronesl Hitler zahloubaně. „Několikrát jsem se to snažil namalovat z různých úhlů, ale je to příliš obrovské, příliš dramatické, než abych to dokázal zachytit na plátně. Neumím postihnout tu podstatu.“

„Říká se, že pod támhleto horou odpočívá Karel Veliký,“ poznamenal Heydrich a ukázal přes údolí na majestátní Untersberg se zasněženým vrcholkem, který čněl stovky metrů nad nimi a blokoval cestu do Rakouska.

„A taky se říká, že Ježíš je synem božím,“ opáčil Hitler sarkasticky. „Proč mi tady vyprávíte o Karlu Velikém? Je mrtvý už tisíc let.“

Podobný protiútok byl pro vůdce typický – své společníky neustále provokoval, nikdy je nenechal v klidu. Heydrich však měl připravenou odpověď.

„Protože udělal to co vy,“ řekl. „Karel Veliký sjednotil *Volk* a vytvořil *Reich* stejně jako vy. Měl odhodlání, jasnou vizi a sílu splnit to, co si předsevzal. Muži jako vy se vyskytují jen zřídka. Dokážou měnit dějiny, jenže vždycky se najde nějaký kazisvět jako Churchill, který jim stojí v cestě a snaží se jejich práci zmařit.“

„A bez Churchilla by Britové uzavřeli mír. Tak jste to myslel?“

„Ano.“

„Inu, nejspíš máte pravdu,“ přitakal Hitler a pokýval hlavou. „Tahle válka je nesmyslná pro ně i pro nás. Jak vždycky říkám – já jsem přítel Anglie. Ve světě je dost místa pro ně i pro nás. Všichni jsme árijci. Jenže Churchill to nechce slyšet. Je to největší spojenec bolševiků. Vsadím se, že Stalin má doma v ložnici fotku toho vypaseného Winstona a každý večer ji líbá společně s těmi svými špinavými ikonami.“ Vzduch prořízl Hitlerův ostrý smích, ale hned se zase vrátil k tichému vážnému tónu, jakým mluvil předtím. „Co se mi tím snažíte naznačit, Reinharde?“ zeptal se. „Nemluvte v hádankách.“

Heydrich se zhluboka nadechl chladného horského vzduchu. Cítil, jak mu pod uniformou tluč srdce a zmocňovala se ho závrať, která nijak nesouvisela s nadmořskou výškou. Instinktivně poznal, že přišla

jeho příležitost. Díky zásluze na atentátu na Churchilla by se mohl stát Hitlerovým zástupcem. Kdyby Anglie odstoupila z války, Heydrich by uspěl tam, kde Göring, generálové i admirálové selhali.

„Myslím, že ten problém umím vyřešit,“ pronesl tiše. „Dokážu odstranit Churchilla z celé rovnice.“

„Myslíte tím zabít ho? Jak to chcete provést?“

„Jak víte, včera jsem obdržel rádiovou zprávu od našeho agenta. Ve svém hlášení jsem ale nezmínil, že se setkal s Churchillem osobně a domnívá se, že pokud bude k ministerskému předsedovi předvolán znovu, mohla by se naskytnout příležitost. Podrobnosti samozřejmě neznám – byl to velice krátký vzkaz.“

„No tak ty podrobnosti zjistíte,“ přikázal Hitler. Vstal z lavice, srovnal si puky u černých kalhot a přistoupil k zábradlí. Zůstal stát zády k Heydrichovi, hleděl na horské štíty a bubnoval prsty do dřeva.

Po chvíli se otočil. „Nesmíme se ukvapit,“ pronesl pomalu. „Potřebuju vědět, zda je to jen potrhlý plán nebo skutečná šance zlikvidovat Churchilla jednou provždy. Nechceme přece zbytečně zahodit naši největší vyzvědačskou naději kvůli pravděpodobnosti tisíc ku jedné. Pokud je to ovšem proveditelné, tak jdeme do toho.“ Hitler si zamnul ruce, což bylo jeho charakteristické gesto prozrazující vzrušení. Usmál se, vycenil přitom zuby a modré oči mu zářily. „To je nejlepší nápad, jaký jsem za dlouhou dobu slyšel. Červi budou mít hoďy, až to Churchillovo tlusté tělo skončí pod zemí. Musíte ale rychle zjistit, zda je to vůbec možné, rozumíte? My musíme zamířit na východ. A hned zkraje příštího roku, než se na nás Stalin stihne přichystat. Musíme dát našim jednotkám dost času – nemám v úmyslu stát se dalším Napoleonem a zmrznout v Rusku.“

„Na mě se můžete spolehnout,“ slíbil Heydrich, vstal z lavičky a postavil se do pozoru naproti Hitlerovi jako předobraz věrného vojáka.

„To doufám,“ utrousil Hitler a pátravě si svého podřízeného prohlížel. „V sázce je toho hodně. Doufám, že mě nezklamete, Reinharde.“

Hitler hvízdal a zpomezi stromů se přihnul pes. „Jdeme zpátky,“ prohlásil a otočil se k Berghofu. „Máte práci. Ale když přijdete příště, vyjdeme až nahoru k čajovně. Výhled z Mooslahnerkopfu je nádherný, ještě lepší než odtud. A vy mi pak můžete říct víc o té vaší příležitosti.“ Hitler se pousmál, když opakoval Heydrichův výraz. „Budu se na to těšit.“

Hitler teď krácel pružně a tiše si pobrukoval nějakou melodii. Stezka se stočila a Heydrich zahlédl Orlí hnízdo, útočiště, které nechali pro vůdce postavit věrní strážníci na skalnatém hřebeni hory Kehlsteinu v kilometrové výšce nad Berghofem. Třicet milionů říšských marek, pět tunelů a výtah – vskutku technický zázrak –, a přece tam Hitler chodil jen zřídka a dával přednost malé čajovně na vrchu Mooslahnerkopf. Heydrich se usmál při pomyslení na tu zbytečně vynaloženou námahu. Důležité jsou výsledky; ty vedou k postupu po žebříčku moci. A on teď konečně drží klíče od té citadely v ruce.

V hale se rozloučili. Mapa už byla uklizená a dubový stůl odsunutý zpátky ke zdi. Vypadalo to, jako by se tu žádná porada nikdy nekonala. Heydrich napřímil paži na pozdrav a cítil, jak se na něj opět upírají Hitlerovy světle modré oči a zavrtávají se mu do duše. Pak se vůdce otočil k odchodu a propustil Heydricha zpátky do světa.

IV

Nervózně seděli kolem dlouhého stolu se zasedacím pořádkem podle společenské hierarchie: ti nejméně vlivní v průvanu u dveří a ti nejvýznamnější co nejbliž k prázdné židli C. Za ní stál krb, který během poslední hodiny vyhasl a zbyl v něm jen doutnající černý popel. Uhlák byl prázdný a nikdo se nenabídl, že sejde o tři patra níž do sklepa pro uhlí.

Venku bylo deset hodin dopoledne, ale uvnitř mohla být klidně půlnoc. Tlusté zatemňovací závěsy v Zas 1 – jak se místnost bůhvíproč označovala, když se v budově žádná jiná zasedačka nevyskytovala – byly neustále zatažené a jediné osvětlení poskytovaly dvě kulaté lampy z mléčného skla visící ze stropu na zrezivělých řetězech. Až do včerejška tu byly tři lampy, ale ta nejbliž u dveří nepřežila noční nálet a místní správce a údržbář v jedné osobě Jarvis se ještě nedostal k tomu, aby ji vyměnil.

Asi má plné ruce práce s plněním nekonečného přívalu požadavků, kterými ho zahrnuje C, pomyslel si Seaforth s jízlivým pobavením. Bylo zaužívaným zvykem označovat hlavu MI6 písmenem C – zkratkou slova „chief“ neboli náčelník, jak soudil Seaforth. Ačkoli

tenhle C ještě nebyl na svém místě příliš dlouho, už proslul svým požitkářstvím: potrpěl si na nejlepší havanské doutníky, skotskou whisky pálenou v mrazivých podmínkách dalekých Hebridských ostrovů a krásné dívky v baru hotelu Savoy. I když ty slečny mu asi neshání Jarvis, blesklo Seaforthovi hlavou při pohledu na shrbenou vychrtlou postavu správce, který stál u pootevřených dveří na opačné straně místnosti.

Jarvis měl na sobě jako vždy šedý plášť, který mu sahal těsně pod revmatická kolena. Seaforth ho nikdy neviděl oblečeného v ničem jiném – v obleku a kravatě by vypadal jako nahý. Šuškal se, že Jarvis bojoval jako poddůstojník v búrské válce a při osvobození Mafekingu zabil pět nepřátel holýma rukama; Seaforth však nemohl vědět, jestli je to pravda, protože Jarvis o své minulosti zásadně nikdy nemluvil. Byl na úštědí déle než kdokoli ze současného osazenstva a vlastně i jejich předchůdců a za ta léta se stal součástí místního inventáře, stejně jako sazemi ušpiněné zdi a všudypřítomný pach levné dezinfekce.

Seaforth teprve nedávno dostal povolení účastnit se schůzí nejvyššího velení a věděl, že kdyby záleželo na Thornovi, dodnes by trčel ve své mrňavé kanceláři bez oken v zadním traktu. C však námitky Seaforthova šéfa nepřipustil – což se ostatně nestalo poprvé –, a tak teď Seaforth seděl na třetí židli od dveří, tři místa od Thorny a čtyři od prázdné židle C, a vychutnával si své postavení perspektivního mladého muže.

Spokojeně si oddechl a pomalu si prohrábl hřívu hustých tmavých vlasů. Dlouhé svalnaté nohy si natáhl pod stůl, zhoupł se dozadu na židli s rovným opěradlem a zkušeně přitom udržoval rovnováhu. Jako všichni přítomní pracoval víc než kdykoli předtím, musel vystačit s krátkým spánkem, na který kradl čas mezi nálety, ale na rozdíl od ostatních se mu nějak po-

vedlo vypadat zdravě a odpočatě a tenké vrásky, které mu poslední dobou začaly brázdřit čelo, jen zvyšovaly jeho přitažlivost.

Jedinou vadou na kráse jeho velkého dne byl ten cigaretový kouř. Visel v nevětrané místnosti jako hustý modrošedý mrak, mísil se s doutnajícím ohněm, ulpíval Seaforthovi na obleku a slzely mu z něj oči. Nesnášel cigarety, tu drogu chudých. Připomínaly mu domov, dělníky po práci, chrchlající v tmavých hostincích a utápějící žal v ředěném pivu. Rozhlédl se po místnosti a pozoroval kolegy špiony, kteří lačně potahovali ze svých cigaret značky John Player's Navy Cut či Senior Service bez filtru, a ze všech sil se snažil zamaskovat znechucení. Doutníky, které kouřil C, byly něco jiného – symbol moci stejně jako tlustý turecký koberec, který začínal na prahu jeho kanceláře ve vedlejší budově, anebo pomalý a rozvážný způsob mluvy či dokonale zakulacené samohlásky vyslovované tím jeho aristokratickým hlasem, prozrazujícím studium na Etonu. C byl nové koště ze staré školy, ochotný nechat mladou generaci, ať jedná podle vlastního rozumu. Ne jako Thorn s tou svou kravatou z Oxfordské univerzity a hluboce zakořeněnou nedůvěrou ke každému, kdo nestudoval na soukromé škole. Podle Seaforthova názoru měla poslední válka smést lidi Thornova typu, jenže Thornovi se to bohužel zatím ještě nedoneslo.

K čertu s Thornem, pomyslel si Seaforth. On je tady na rozdíl od Thornova za zásluhy, protože dokázal z Německa vytáhnout informace, o jakých se tady těm ubohým kancelářským krysám ani nezdálo, a nedávné pozvání do Churchillova bunkru jeho postup vzhůru zpečetilo. Thorn proti tomu nemohl udělat ani ň. Seaforth se zazubil při vzpomínce, jak s ním Thorn nepromluvil ani slovo, když se tenkrát vraceli přes St. James's Park, pouze upřeně zíral na špičky svých střevíců, jako

by chtěl se vším skoncovat – což by pro tajnou službu nebyla žádná velká ztráta, pomyslel si jízlivě Seaforth. Alec Thorn se stal břemenem, bez něhož by se MI6 rozhodně obešla.

Jarvis stojící u dveří si odkašlal. „Přichází C,“ oznámil tenkým sípavým hlasem a pár vteřin nato vstoupil C v zeleném tvídovém obleku s rudým motýlkem. Měl vysokou a impozantní postavu, přirozenou autoritu a vyzařovala z něj rozhodnost, což ještě umocňovala pronikavá modř jeho očí. C tento nástroj uměl využívat ku svému prospěchu. „Podívejte se člověku do očí, a když ucukne pohledem, pak je to deset ku jedné ničema,“ zněla jedna z jeho oblíbených průpovědek.

C byl skoro o pět let starší než Thorn, ale při pohledu na šéfa a jeho zástupce sedící bok po boku na konci stolu musel Seaforth konstatovat, že Thorn vypadá mnohem starší. Byl ztrhaný, čelo mu brázdily hluboké ustarané vrásky a řídnoucí šedivé vlasy ustupovaly před rychle se šířící pleší na temeni. Hrbil se na židli a střídavě otáčel v prstech cigaretou bez filtru nebo její žhnoucí špičku oklepával o přeplněný popelník před sebou. Oblek měl obnošený a límec u košile se mu na okrajích třepil. Byl pravým opakem elegantního C po své levici. Nebylo těžké pochopit, proč si ve Whitehallu vybrali pro tuto funkci C, když před třemi lety poslali starého ředitele k vodě.

„Účast v plném počtu,“ poznamenal C a přivětivě se rozhlédl kolem stolu. „Dnes se tu bohužel nemůžeme zdržet příliš dlouho. Ve dvanáct musím být na admiraltě na schůzce za zavřenými dveřmi ohledně té invaze. Předpokládám, že jste všichni viděli poslední výzvědnou zprávu mladého Seafortha o německých plánech – tu, co tady před třemi dny kolovala?“ zeptal se a zamával ve vzduchu kusem papíru hustě popsaným na stroji a nahoře opatřeným razítkem PŘÍSNĚ TAJNÉ.

„Výborně. Je to ryzí zlato jako obvykle. Winston je evidentně potěšen kvalitou těch informací, i když to, čím na nás nacisti míří přes Kanál, ho už tolik netěší. Když jste za ním byli, neříkal o celé situaci něco, o co byste se s námi mohli podělit?“ zeptal se a otočil se ke svému zástupci.

Všechny pohledy se obrátily k Thornovi. Celá země se děsila hrozící invaze a lidé v této místnosti měli přístup k důvěrným informacím o tom, jak je ta hrozba ve skutečnosti reálná. Týden předtím odeslalo generální velitelství kódové slovo „Cromwell“, což znamenalo „bezprostřední hrozba invaze“, všem velitelstvím na jihu a na východě země. Rozezněly se kostelní zvony – smluvený signál pro invazi – a propukla všeobecná panika.

„Ministerský předseda nechápe, jak by mohli podniknout invazi bez vzdušné převahy, a k té mají daleko,“ prohlásil Thorn. „Říká, že i kdyby sem přece jen vtrhli, budeme bojovat do posledního dechu, ale to už víme. Přesto bylo podnětné to od něj slyšet na vlastní uši.“

„O tom nepochybuji. Pro vás to také musí být cenná zkušenost, Seaforth. Nestává se každý den, aby byl důstojník vaší šarže pozván na audienci k papeži. Jak ale všichni víme, ministerský předseda rád dostává informace z první ruky a tentokrát jste je zajistil vy, takže všechna čest,“ dodal C a krátce zatleskal. Všichni se k potlesku připojili, kromě Thorna, který s kamenným výrazem zíral před sebe na fotografii Nevilla Chamberlaina na protější zdi. Od května, kdy Chamberlain po norském neúspěchu rezignoval na post premiéra, ji ještě nikdo nestačil vyměnit.

„A teď jich potřebujeme víc a víc,“ pokračoval C. „Jediné, co se teď po nás žádá, jsou nové informace o tom, kdy ti parchanti dorazí a co s sebou přivezou, a právě ty nám dodává Seaforthův člověk – navíc pravidelně.“

„Ano, jak příhodné, že?“ pronesl Thorn tiše.

„Copak, vy snad tomu zdroji nedůvěřujete, Alecu?“ zeptal se C ostře a otočil se ke svému zástupci. „Až doposud měl pokaždé pravdu – o shromažďování expedičních jednotek, o přesunech vojsk, o cílech bombardování.“

„S výjimkou jedné maličkosti: že luftwaffe zaměří pozornost z menších letišť na Londýn. O tom nám neřekl, že? Mohl by tím zkazit překvapení,“ prohlásil Thorn, jehož pochybnosti o důvěryhodnosti Seaforthových informací v posledních třech dnech od návštěvy Churchillova bunkru narůstaly.

„Na to přece nebyl čas, ne?“ namítl C klidně. „Němce vyprovokoval k bombardování Londýna náš nálet na Berlín. Hlupáci! Winston je obelstil. RAF by už nedokázalo moc dlouho vzdorovat, kdyby luftwaffe pokračovala v útocích na letadla namísto na obyvatelstvo, nebo tak se to aspoň šušká. Nezbývalo už prostě dost spítfirů. Göring jim ale dal šanci chytit druhý dech a dozbrojit.“

„Položil jste mi otázku,“ pronesl Thorn, pohlédl C přímo do očí a tvářil se, jako by neslyšel nic z toho, co C právě řekl. „A má odpověď zní: Ne, já tomu zdroji nedůvěřuji a nenaletím na to, že se jeho přístup k informacím zlepšil díky tomu, že ho právě povýšili. To je podle mě zatraceně nápadná shoda okolností.“

„Jenže za války se povyšuje, Alecu,“ opáčil C. „To byste měl vědět – je to běžná věc.“

„Já to vím. A neplatí to jen v Berlíně,“ odvětil Thorn a ani se nesnažil zakrýt, jak to myslí. Vrhл zuřivý pohled na Seafortha a vztekle zamáčkl nedopalek cigarety v přeplněném popelníku. C si svého zástupce chvíli pozorně prohlížel a pak znovu promluvil.

„Pojďme tedy dál. Náš agent nám oznámil, že Hitler nařídil krátký odklad operace Lvoun, než se rozšíří expediční jednotky a dopraví se zbytek těžké obrně-